

[Christmas Møller.]

værende Rigsdagssamling, Udgifter til Flygtninge, Udgifter til Ministeriet for særlige Anliggender, Udgifter, som er afholdt under Forsvarsministeriets Budget o. s. v., o. s. v., i Virkeligheden ikke kan betragtes som Udgifter paa et Budget, paa et Regnskab, men maa betragtes som Udgifter, der maa tages sammen med alt det, som Besættelsestiden kostede os, de ca. 8 Milliarder Kr. paa de to Konti paa Nationalbankens Regnskab o. s. v. Naar man skal gøre det hele op og undersøge, hvilke økonomiske Foranstaltninger der een Gang for alle skal træffes, maa man altsaa betragte disse store Beløb under eet som de Tab, vi har haft i Besættelsestiden og i den første Befrielsestid, og behandle dem paa samme Maade.

I denne Forbindelse vil jeg gerne nævne en Udgift, som ikke er afholdt endnu, men som efter min Opfattelse ogsaa hører ind under Krigstidens og Besættelsestidens Udgifter. Det er den Hjælp, som efter mit Partis Opfattelse skal ydes til de søfarende Mænd, Officerer, Kaptajner, som sejlede for de Allierede i de 5 Krigsjaar. Vi hører til dem, der mener, at det var overmaade forkert, at det ikke lykkedes i det forrige Ministerium at faa gennemført en Ordning for de søfarende. Jeg har tidligere sagt det, og jeg vil gerne gentage det her, at de danske søfarende fra den 9. April indtil langt hen i 1942, maaske 1943, var det eneste virkelige Aktiv, Danmark nationalt havde. De var vore første Soldater, det var dem, der ved at tage deres Beslutning og straks gaa i engelsk Krigstjeneste hjalp vort Fædreland i en Situation, hvor dets Stilling var meget, meget vanskelig. For saa at sige dem alle, i alt Fald for en meget stor Del af dem, gælder, at de har maattet sejle under Vilkaar, som var ringere, end om de var blevet herhjemme. Stillingen var den, at de fik samme Vilkaar som de engelske søfarende, men disse var ringere end de tilvante. De har ved Siden deraf haft alt, hvad der følger med af Lidelser og Tab ved at være afskaaret fra deres Hjem, ikke, som de vel kunde være vant til, et Aar eller et Par Aar, men gennem 5 lange Aar.

Der var af den tidligere Handelsminister, det ærede Medlem Hr. Fibiger, udarbejdet et Forslag om at komme den søfarende Stand til Hjælp, idet overmaade mange af de søfarende som Følge af, at deres Familier herhjemme havde maattet leve paa at trække paa Rederiet eller paa de Laan, som Staten ydede dem, er kommet i stor Gæld, enten til det offentlige eller til det private Selskab. Der kan efter min

Opfattelse ikke være nogen som helst Tvivl om, at det Forslag, som det ærede Medlem Hr. Fibiger havde faaet udarbejdet, burde være gennemført, og jeg beder den højtærede Handelsminister om under Debattens fortsatte Forløb at give Meddelelse om, hvorvidt han agter at forelægge et Forslag angaaende dette Spørgsmaal i en meget nær Fremtid. Ellers maa jeg have Lov til at sige, at det er Det konservative Folkepartis Mening at stille Rigsdagen over for et Forslag.

Det kan ikke være Opgaven for os i Dag at tage Stilling til Spørgsmaalet om Eengangsskatten. Man kan vel endda have Lov til at sige det saaledes, at den højtærede Finansminister i Dag ikke engang selv har taget Stilling til sit eget Forslag i Kommissionen. Men vi vil gerne have Lov til at gøre opmærksom paa, at en Eengangsformueskat paa alle Formuer mener vi ikke er den farbare Vej. Vi ønsker at understrege, at Spørgsmaalet om Beskæftigelsen og Spørgsmaalet om at skaffe Midler til det meget Arbejde og navnlig det meget Boligbyggeri, der skal sættes i Gang, ogsaa maa tages i Betragtning, naar vi ser paa Spørgsmaalet om Eengangsskatten, og saaledes som Forslaget foreløbig er forelagt i Kommissionsbetænkningen, maa vi understrege, at den fiktive Stigning, som ogsaa kan blive beskattet under Formuestigningsskatten fra Betænkningen, maa vi advare imod. Men naar Regeringen antagelig snart kommer med sit Forslag angaaende dette, vil vi tage Stilling til det. Vi afviser som sagt ikke en saadan Skat og deler aldeles ikke de Betragtninger, som den højtærede Arbejds- og Socialminister gjorde gældende om den Eengangsskat, som han mente var en Ekspropriation, han under ingen Omstændigheder kunde være med til.

Vi vil gerne vide, hvorledes Regeringens Stilling er med Hensyn til Salget af Landmandsbankaktierne. Nu har Regeringen og Partiet Venstre jo en Mulighed for at faa et gammelt Krav opfyldt. Jeg vil gerne med Hensyn til Landmandsbankaktierne og deres Salg, som vi vil støtte, sige, at vi mener ikke, det er en Opgave for Staten at eje en Bank. I det Øjeblik der skal ske Indgreb over for den private Bankverden, indseende med den paa den ene eller den anden Maade, skal det ikke være en Opgave for en enkelt Bank, men de maa alle gaa ind under det.

Jeg vil gerne som en Enkelthed nævne Spørgsmaalet, om det ikke vilde være rimeligt at give Regler, som man jo for saa vidt har det for Statsmagten, om, hvorvidt de Skattebøder, der tilfalder Kommunerne,